

DVANAJSET

Pyrvata kartichka pristigna prez oktomvri.

"Slychogledi" na van Gog. Na gyrba - samo dve bukvi -
M. L.

Sled neja dojde fotografija na kamennoto chudovishte ot Notr Dam, syvsem izpodraskana ot mnozhestvo nerazbiraemi podpisi. Vizhdashe se, che kompanijata na Mima e bila myrtvo pijana.

Kogato M. L. zamina, sjakash rekata sprja. Dori i vjatyryt po Sava ne duhashe veche kako po vremeto, kogato plavahme zaedno. Ljulehme se na "Pjana" bez vsjakakvo udovletvorenje, zakotvjahme se do salovete na naj-mrachnite savski bezdelnici i teljaci, razkarvahme po rekata zabludeni momichenca...

Ponjakoga vse pak stavashe hubavo - togava, kogato spasjavahme detski topki, padnali vyv vodata. Lovjahme gi iz rekata, a decata pishtjaha na brega.

Mislja, che spasjavaneto na gumeni topki ot vodata e naj-hubavoto zanimanie za njakoj, kojto ne znae kakvo bi storil sys sebe si. Pyrvo syzirate njakoe dete kak ticha sled topkata; vizhdate jasno kak tja se tyrkalja kym vodata i kak ja podhvashta rechnoto techenie. Sled minuta-dve topkata e ponesena ot byrzeja i perdashi po sredata na rekata. E, togava se pojavjavame Ale i az i zapochva golemijat lov. Otnachalo decata misljat, che shte im otkradnem topkata, no kogato im ja vyrnem na brega - piskat ot shtastie i ni smjatat za geroi. Otvednyzh zapochva da ni se struva, che shmatkaneto po rekata ima njakakyv smisyl.

No kogato Mima zamina, vse poveche se smeehme mehanichno, a starite lafove se vrytjaha kato iztyrkani

gramofonni plochi. Ostavjahme "Pjana" na sydbata j, a Ada Ciganlija zaprilichvashe ot novo na dalechen, izguben raj.

Mima i nejniyat plyholovec se nastanili estestveno na Levija brjag (Rue de Marles) v edin symnitelen hotel, kojto, kakto ni razkazvashe po-kysno Mima, smyrdjal na "Utril" i na svaljachi ot dva kilometra. Mima otivala vseki den v Aliansa da uchi frenski, a Jegulja se hvanal kato obsht rabotnik vyv firmata "Brier i sinove", kydeto obrabotval kamyk za litografija i pechat.

Miminijat skok otvyd zavesata ni se struvashe neverojaten!

Vse pak az j go bjah predskazal, razgadavajki sydbata j na dynoto na chashata kafe vecherta v "Kolarac", sled kato se vyrnahme ot rykava na Jegulja.

Dejstvitelno, v тази chasha neshto se raztvarjashe, tochno kakto se raztvarja mida ili dvoen pasians. Njakakvi pytishta spiraha tuk, nachertani v utajkata ot kafe, pytishta i sylzi i edin rizh myzh...

- Vizhdam v chashata ti pari, njakakyv pyt, intriga i uspeh - gadaeh na Mima - i te vizhdam shtastлива ta, otvyd zavesata, vizhdam, che hubavo shte zhiveesh i shte imash mnogo sladki deca, a ako dochakash trijset i shestata si godina, shte zhiveesh dylgo, dylgo...

Znam, vinoven sym za vsichko, koeto se sluchi po-kysno. Revniv kato zhivotno, iskah hitro da iztikam Ale s Jegulja, zatova pochnah da mykna plyholoveca v "Kolarac". A toj sedeshe i mylcheshe.

- Znaesh li, kato che li se plasha ot nego... - prizna mi edna nosht Mima, dokato ja izprashtah do tjah.

- Zashto?

- Toj e genij.

- Ami, genij! - kazah. - Obiknoven puntjor!

- Nedej... - vyzprotivi se tja. - Toj naistina e genij!

- Znachi, shte otidesh s nego v Parizh?

- Ne znam...

No e znaela.

Dnes, kogato vsichko, koeto se sluchi v "Kolarac", e daleche ot men, otbivam se vednyzh godishno v tova kafene - po-skoro krakata mi sami me otvezhdat tam, kydeto sa otgledani naj-ludite i naj-skyepocenni ekzempljari na mojata omraza i ljubov.

Otvaram koj znae za koj li pyt vratata i v syshtija mig v ochite, ushite i nozdrite mi nahluva onazi stara, dobre poznata ostra mirizma na neprovetreno pomeshtenie, toplata smrad na kuhnjata, smesena sys zastoyal tjutjunev dim - tova e vkusyt na njakogashното ubezhishte. Sjadam na *nashata* masa kraj vratata i chakam priyatelite si da dojdat i da okachat palta na zakachalkata. No nikoj veche ne idva v "Kolarac". Samo ponjakoga njakoj ot tjah se otbiva sluchajno i togava se pravja, che sym zaet s vestnika. Obryshtam glavata si nastrana, plashtam byrzo i izlizam. Ako me zabelezhat, struva mi se, che shte me hvanat v neshto nepozvoleno. CHuvstvam se vinoven za mnogo neshta, koito zavyrshiha typo. Izmykvam se mylcheshkata ot "Kolarac", v kojto nikoj veche ne me poznavava, sjakash sym zavaren na tajna panihida za zhivi i myrtvi.

Do men ot vreme na vreme dostigat luksozni katalogi ot izlozhbite na Bane Jegulja. Na cjalata pyrva stranica se mydri familijata mu - Kvizhik! Jegulja inache e Cviich (Cvijizh), no francuzite go izgovarjat Kvizhik, zashtoto gi myrzi da si chupjat ezicite s njakakvi si tam neznachitelni imena, ot koito dori i "ch" nakraja ne mozhe da im se udade. Njakoj, kaktto izglezhda, revnostno se grizhi tezi razkoshni monografii da stigat do starija Kvizhikov kraj. Njama da se uchudja, ako tova vyrshi i samijat Bane Jegulja, vypreki che oshte otдавna syzdade sobstvenija mit

za izgnanika, skysal vsichki vryzki s rodinata, sled kato e stanal edin ot glavnite stylbove na "L'Ecole de Paris".

Prelistvam poslednija Kvizhikov uspeh i se vyzhishtavam ot zvuchnite imena na muzeite, v koito pri opredelena temperatura i vlazhnost se syhranjavat plyhovete na Jegulja: Viktorija i Albert-mjuziym, London. Muzej na modernoto izkustvo, Nju Jork. Kongresnata biblioteka , Vashington. Kolekcijata na syr Roland Pernos. Galerijata na Daniel Kordie, Parizh. Ozhurdjui, Brjuksel. Galerijata na ZHan Bushe, Parizh. Ot vnimatelnost naglasenata biografija sa odstraneni vsichki fakti, na koito ne biha mogli da udyrzhata ukreplenijata na izmislenata lichnost na Jegulja i nejnija uspeh.

Osobeno interesna e poslednata glava ot studijata na Boske za nashija Jegulja, kydeto po godini sa razpredeleni kljuhovite periodi v tvorcestvoto na Kvizhik. CHudno, nikyde ne se spomenava starijat "Kolarac". Nito Mima Lashevskaja se spomenava, nito starata Vecejka (klozetchijka), kojato si e na mjasoto, dokato sedja na nashata masa i dyvcha oshte topli pitki s pryzhki.

Obicham da se otbija v "Kolarac" okolo devet sutrinta, kogato masite oshte ne sa oskverneni s pepel i zaleti s njakakvo pitie. Makar i zakyrpeni tuk-tam, pokrivkite vse pak sa bezuprechno chisti i izpynati. Kelnerite byrshat chashite i gi podrezhdat v redici, za da im bydat pod ryka po-kysno, kogato stane navalica. Upraviteljat, oblechen v cheren pogrebalen kostjum, narezhdha karamfili i chisti pepelnici. Okolo deset na masite pristigat hrupkavi topli pitki sys zachervena korichka. Pokrivat gi s goljam styklen pohlupak.

"Kolarac" e, inache, syvsem obiknoveno belgradsko kafene, bez neshto izkljuchitelno koloritno v sebe si. Stenite do polovina sa oblicovani s tymno dyrvo, koeto napomnja za zh. p. chakalnite vtora klasa. V predobednata tishina na kafeneto ot

vreme na vreme izzvyjnjava nasharenata kasa, zabylbukva starijat j mehanizym... "Kolarac" e syvsem bezlichno mjasto za vseki, osven za men. I za mosju Kvizhik, vjarvam.

Dokato kafeneto e oshte bez posetiteli, starata Vecejka ja izpolzvat da razrjazva knizhni salfetki. Ot edna salfetka, kojato spored upravitelja, bi bila chisto prahosnichestvo, tja pravi chetiri, razrjazvajki gi s nozh.

Vecher, kogato "Kolarac" se izpylni s dim kato "Graf Cepelin" predi izlitanie, a stenite mu izgubjat tvyrдостта si, zamygljat se i se zaljulejat, starata Vecejka shte zaprilicha na pazachka na pykyla.

Tja sedi nepodvizhno kraj masata, na kojato se namirat rula toaletna hartija, chisti kyrpi i drebni moneti v plitka chinijka.

Edna ot rannite kartini na Jegulja, s kojato zapochva mezhdunarodnata si kariera i bjagstvo ot izkustvoto, nosi imenno zaglaviето "Starata pazachka na fekalii" (1959). Ot porite na liceto na staricata ot tova veche prochuto platno s razmeri 2,50 h 2,35, koeto se pazi v Musje d'Art Contemporain v Monreal, se sipe ryzhda, dokato otdelni chasti ot tjaloto j napylny izchezvat kato iztriti s guma v zhylytenikavite amonjachni izparenija, koito blikat ot vratata na klozeta, zaedno s glutnica vodni plyhove. Starata Vecejka e pokazana tuk v pozata na vseznaeshtite veshtici ot prologa kym "Makbet".

Ima neshto porazjavashto pravdivo v tova platno (priznavam, makar che ne sym lud po kartini ot Kvizhikovija tip) - dokato go gledate, struva vi se, che vsichki neshta pod svoda nebesen zavyrshvat tochno tuk, pred vratata na toaletnata: ljubov, doverie, pijani izpovedi, lapane, alchnost, lajna, vsichko... Ochite na Vecejka ot "Kolarac" sa stari kato Balkanite. Zad tjah e bezdna ot tymnina. Te sa videli vsichko i vsichko sa uznali i sega sa tuk da bydat svideteli na choveshkata

sueta. Tazi zhena e vidjala prikriti Narcisi - zaglezhдали vniimatelno kosata si pred ogledaloto, zapoznala se e sys skypernicite i dylgotu im tyrshuvane iz dzhobovete, dokato ne otkrijat naj-drebnata moneta; prisystvala e na pohot - vnezapni napadenija i natiskacii pred vratata na kabinata, uznala e vsichko za drebnite izmami, chula e syskashtite ugovorki nabyrzo za tajni sreshti na tri metra ot sypruga, kojto bezgrizhno stoi na litrovata si butilka; krachka po-natatyk, vidjala e ludostta, onezi smahnati tipove, koito razgovarjat sami sys sebe si nad pisoara; zapoznala se e s perverzijata v porochnite dopiri na pedita i lesbijki, obgyrnati sys smrad na urina - i dejstvitelno, pazela e vsichki tezi sceni kato tajna, chastica ot kojato e bila i samata tja v kraja na umirashtija den. Znaela e kak zapochvat mnogo neshta i kak zavyrshva ljubovta, kojato e imala namerenija da preobyrne sveta.

Sochejki edin star politik, kojto toku-shto se protytril kraj nejha, hvanal se za stomaha, edna stara Vecejka kazala:

- Onezi tam gore naj-napred dyrzhat rechi i si vdigat nazdravici, a posle slizat tuk da povryshtat!

Pet vecheri govorih na Jegulja za vecejkite, za zhivite portreti na padenieto na njakogashnite uvazhavani gospozhi, stanali negodni za zhivota. Razkazvah mu za tova, kak nakraja, ostanali bez sredstva, sa se syglasili da pazjat lajnata na onezi syshtite familii, kym koito njakoga sa prinadlezhali. Ako njakoj narisuva edna Vecejka, govoreh na Jegulja, na liceto j trjabva da sa izpisani mydrost, skeptichnost i dobrotta. Primirili se s zhivota, vecejkite vsjaka vecher ni pokazvat s primera si, che ne trjabva dokraj da se doverjavame na shtastlivata si zvezda.

I naistina, vsichko tova, za koeto razgovarjahme, a oshte i onja osoben tymen ton na myglata, pojavjavashta se samo mezhdu devet vecherta i edin i polovina sled polunosht v "Kolarac" i nikyde drugade po sveta, syshtestvuva v tazi

prochuta kartina na Jegulja. Vyrhu tova platno e opredelen stilyt mu - "da se materializira nedejstvitelnostta na synja, razlivajki go v more ot tymna svetlina..." (Alain Bosquet, 1961)- syshtijati onzi stil, kojto dnes se e prevyrnal v shtanciranje na razmnozhenite banknoti-kartini, koito dyrzhat i samija si tvorec v robstvoto na maniera, ne pozvoljavajki mu da risuva nishto drugo, osven plyhove v zhyltoto zarevo na "Kolarac".

Estestveno, Alain Bosquet i ne synuva, che stenite na edno bedno kafene njakyde na Knez Mihajlova ulica, njakyde v Syrbija, njakyde v JUgoslavija, njakyde na Balkanite sa oblicovani imenno s tymno dyrvo i che svetlinata v тази byrloga e oskydna i bleđa zatova, che myzhdukashtite krushki sa skriti s mrysnobeli globusi ot mytno styklo - nikoj i ne predpolaga, che taka daleche ot iziskano presmetnatija bezporjadyk v parizhkoto atelie na Jegulja, do koeto kolekcioneri i galeristi se izkachvat s pomoshhtta na mnogo vryzki i podgotovka kato za poklonenie, zhivee vse oshte "Starata pazachka na fekalii" i che vsjaka sutrin s typ nozh rezhe kupishta knizhni salfetki. Gospodin Bosquet, estestveno, ne e vinoven; velikijat Kvizhik nikoga ne mu e dal tova neznachitelno svedenie, makar che lichno az se symnjam da e mogyl da go zabravi. Toj prosto ne e zhelael da razkrie proizhoda na svojata tymna svetlina. Gledah po celi noshti kak Jegulja, vyrhu gyrba na kutija cigari "Morava" skicira bezbroj varianti za portret na Vecejka. I dokato nie se ligavehme na masata, sipejki duhovitosti, Jegulja pokrivashe sys skici salfetki, kelnerski blanki i kutii ot nashite cigari. Risuvashe s himikalka, a kogato se svyrsheshe, paleshe kibriteni klechki i prodylzhavashe da risuva s vyglena na vyrha. Ponjakoga risuvashe s Miminija moliv za ochi, podchertavajki otdelni detalji s nejnija ruzh.

I dokato nie izlizahme ot "Kolarac" napylnio izcherpani, sys shvanati ot smjah i prepirni cheljusti, Jegulja otnasjashe sys sebe si pylni dzhobove s izrisuvana hartija.

Beshe, inache, goljam avantadzhiya: ne poznavam nikogo, na kogoto Jegulja da e platil njakoga kafeto! Kogato njakoj si porychvashe naprimer gulash, Jegulja mu otkradvashe parche hljab. Ako stanesh ot masata da pozdravish njakoj prijatel, mozhesh da bydesh siguren, che kogato se vyrnesh, kafeto ti shte e izpito. A chovek, vse pak, ne mozhe da se razhozhda iz njakoe kafene s chasha v ryka.

Jegulja gyltashe vsichko! Dori i plyhovete, s koito tolkova se gordeeshe, ne bjaha negovo otkritie. Otkradnal gi ot njakakyv mlad hudozhnik, kojto prez 1956 g. se obesil na Ada Ciganlija. No sled kato si gi prisvoil vednyzh, stanali poveche ot negovi!

Nakraja tozi plyholovec ni otkradna i Mima, naistina, s nejno pozvolenie, no vse pak - Ale i az ne mozhehme prez cjaloto vreme da dyrzhim sestra si za ryka! Ot druga strana, ludijat kopnezh na Mima po belija svjat pobedi vrozenoto j otvrashlenie - Jegulja sigurno j e obeshtal, che shte stane kralica na plyhovete i tja edin den prosto se izpari ot "Kolarac" bez sbogom.

Mosju SHarl Brier, rabotodateljat na Jegulja, priteznaval malka litografska pechatnica na Rue de Somerard, tochno do muzeja Cluny. Sred klientite mu bili njakoi ot naj-izvestnite parizhki hudozhnici: dju Bjufe, Hans Hartung, Antoni Klave, Poljakov, Sulazh, Karzu...

Jegulja obrabotval litografski kamyk v rabotilnicata na Brier za mizerna nadnica.

Frenskite rabotnici sa do goljama stepen gospoda, za da se syglasjat da styrzhat kamyk, zatova predi Jegulja rabotel

njakakyv turchin, a predi nego pyk edin senegalec. Litografskij kamyk, inache, se shljajfa po slednija nachin: pyrvo se zaliva s voda, sled neja se nasipva fin rechen pjasyk, a sled tova se tyrka s drug, po-malyk litografski kamyk, dokato ne izchezne i poslednata sleda ot starata risunka. Tyrka se, dokato na chovek ne mu izskochat ochite ot naprezhenie!

Kamynite se shlifovat v mazata na pechatnicata. Tuk, pod zemjata vinagi e vlazhno i zadushno. CHernorabotnicite ot mazeto rjadko vizhdat slavnite ptici-hudozhnici, koito poseshtavali rabotilnicata na mosju Brier. Te idvat obiknoveno predi objad i nadraskvat risunkite si za njakolko minuti, a sled tova rabotnicite s dni gi prigotvjat, dokato gi otpechatat. Sled vsichko tova hudozhnicite se otbivat da podpishat grafikite i po tozi sluchaj mosju SHarl izmykva prochutija si konjak ot departamenta SHarant, za da polee uspesjno zavrshenoto delo.

Mosju SHarl se polzva s goljam avtoritet sred parizhkite litografi. Rabotilnicata mu e svoego roda svetilishte. Nishto ne se e promenilo v neja ot vremeto na starija Pol Brier, negovija djado, kojto zaedno s Lotrek izmislil nova tehnika za litografsko otpechatvane, pryskajki bojata ot chetka za zybi. Nezhnite prelivanija, postignati po tozi nachin, predizvikali syshtinska malka revoljucija po tova vreme i vednyzh zavinagi utvyrdili avtoriteta na pechatnica "Brier i sinove". Mosju SHarl Brier zatova se pazi ot novostite kato ot chuma. SHTom njakoj mu predlozhi da modernizira pechatnicata, toj gordo mu otgovarja: "Ne, moj gospodine, dokato az sym zhiv, tuk njama nishto da se promeni! Ako ne vi e po vkusa mojata litografija, zanimavajte se s amerikanskata sito-shtampa!" Toj otiva tolkova dalech, che ne smenja dori starite dyski na poda, koito vecher, kogato rabotilnicata se zatvori, se posipvat sys styrgotini i se mete kato predi sto godini.

Taka vse oshte edno ot naj-vazhnite predimstva na rabotilnicata "Brier i sinove" e rychnoto shlifovane na kamyka. Navsjakyde veche sa vyvedeni elektricheski aparati za polirane, samo pri mosju SHarl rabotnikyt izstyrghva kamyka na ryka! Polovin godina тази rabota, znachi, izvyrshval Bane Jegulja, narechen Kvizhik. Namiral se na naj-niskoto stypalo v rabotilnicata na mosju SHarl kato prost "fizikus", kakto belgradskite huligani narichat obshtite rabotnici. Ne go schitali za svoj dori frenskite pechatari, tyj kato ne bil chlen na profsyjuza im i spored tjah otnemal hljaba na njakoj francuzin. Kogato Jegulja vednyzh popital na koj francuzin otnema hljaba, ta da mu go vyrne, te ne mogli nishto da mu otgovorjat.

Jegulja shest meseca shlifoval kamyni dolu, v mazeto, mislejki si naj-chesto za Sizif. Rabotel gol do krysta, psuvajki prez zybi frenskite pedita. Za da razhubavi zhivota si po njakakyv nachin, po stenite okachil svoite skypi plyhove. SHarl bil dovolen ot tozi mylchaliv rabotnik, kojto grizjal kamyka.

Edin den pechatnicata bila posetena, sydejki po vsichko, ot avtoriteten gost, chovek s izdylzheno konsko lice, oblechen v nov-novenichyk rabotnicheski kombinezon. Prez tezi godini parizhkite salonni levichari obichali da se oblichat s rabotnicheski kostjumi i da pushat evtin "Goloaz". Iz pechatnicata se raznesla vestta, che gospodin rabotnikyt, inache prochut hudozhnik, zhelael da smeni dotogavashnija si litograf, zatova mu preporychali starija SHarl Brier. Obhodil za celta naj-napred presite v suterena, a sled tova go zaveli vyv vlazhnoto maze, za da se uveri i sam, che pri mosju SHarl kamynite se polirat naistina na ryka.

Jegulja se pravel na shantav. Ne prekysnal da shlifova edin goljam kamyk.

Gospodin rabotnikyt vednaga zabeljazal plyhovete po stenata. "CHie e tova?" - zapital toj mosju SHarl.

Poluizvinjavajki se, sobstvenikyt mu objasnil, che negovijat nov rabotnik v svobodnoto si vreme izrabotva sam tezi stranni risunki. No ako na uvazhaemijat gost mu prechat, izvikvat u nego otrvashtenie i, izobshto, dejstvat mu neprijatno, shtjal da pomoli svoja chovek veche da gi dyrzhi v bloka si.

Posetiteljat, ochevidno, ne bil typ: vednaga ocenil stojnostta na plyhovete i plyholoveca v tishinata, sred kojato se chuvalo samo styrzheneto na kamyk o kamyk, skyrcaneto na pjasyka i zybite na Jegulja.

Uvazhaemijat gost po tozi nachin vidjal risunki, koito nikoga ne bi mogyl da napravi. Ot tjah sjakash napiral bunt. Njakakva dryzka, predizvikatelna prinadlezhnost kym podzemieto.

Eto, pred nego svetyt se razpryskval na parcheta, otrovni izparenija pokrili zemjata, potopena v myrtvite vodi na njakakyv stranen rechen rykav, a ot тази gniloch i pepel se spasjavali s bjagstvo plyhove s nastroynala kozina. I vsichko tova bilo izpylneno s virtuoznostta na Leonardovite skici za bojni i letatelni mashini; mozhe bi s malko primes ot severnjashkata shkola - naprimer Albreht Djurer ili Hans Holbajn?

A vse pak risunkite dejstvitelno sa novi, nevizhdani... Izvikvat u zritelja njakakva syprotiva, tjagost, kojato se prevryshta v bjas, shto li? Zashto trjabva da se risuvat takiva gadni neshta?

No gostyt po-dobre ot kogoto i da e, shvanal, che grozotata na plyhovete i na plyholoveca e samo prividna, che tova v syshtnost e shtit, zad kojto nezhnijat plyholovec se zashtitava ot potopa na vseobshtija atomen strah. Storilo mu se oshte, che u nego e poznal svoja bunt ot chetirijset i deveta, dokato oshte ne bil prodal dushata si na djavola i ne stanal syuchastnik na kolekcionerite. Onova vreme, kogato risuval tragichni utrinni razpjatija, pred koito se spirat kasapi i

zarzavatchii ot Les Halles, v mrachna noemvrijska svetlina. Dokato bil v onova, koeto kolekcionerite dnes s blagogovenie narichat negova "goticheska faza".

- Bih iskal da kupja njakoi ot tezi risunki - kazal na mosju SHarl, - naprimer тази! Kolko struva?

Sprjal se točno pred Mima, kojato razhdala voden plyh. Hartijata bila omazana i obgorena po kraishtata. Tazi risunka bila taka dylgo i taka otchajano-uporito tvorena, che na neja zeeli dupki kolkoto ednofrankova moneta. Hartijata ne bila izdyrzhalala besa na Jegulja.

- Combien?- popital, znachi, posetiteljat Jegulja, ot kogoto se leeli potoci pot.

- Milion! - procedil Jegulja i prodylzhil da grize kamyka.

- Milion?! - smajal se uvazhaemijat gost. - No, molja Vi, objasnete na tozi mlad chovek, che dori i moite risunki edva stigat milion...

No oshte predi mosju SHarl da se opita da objasni kakvoto i da e na Jegulja, gostyt izglezhda se razkajal za nekontroliraniya izblik na tshteslavie. V syshtija mig, kogato go kazal, se razkajal, no veche bilo kysno! Dumata bila izrechena, vryshytane njamalo. Izsilil se, a Jegulja samo tova i chakal.

- Naistina li? - usmihnal se detinski i izbyrsal mokrite si ryce v litografskata si prestilka. - Prodavate gi za milion?! Pozdravjavam Vi! I Vie, znachi, ste dobyr hudozhnik...

Stisnal v shepi bledata ryka na gospodina i se zahvanal pak sys svoja kamyk. Posetiteljat, bez da kazhe duma, se zavyrtyal na peta i jadosano izljazyl ot mazeto. Mosju SHarl, panikjosan, daval znaci na Jegulja zad gyrba mu.

- Znaete li s kogo razgovarjahte? - spusnal se v mazeto razgneven sled pet minuti.

- Znam - kazal spokojno Jegulja. - S Bernar Bjufe.